Pisarakirje

Kesäkuu 2011

Aljona ja Paulina lahjoittivat Pisaralle itsetekemänsä taulun

”Tässä olis tämä runo
Sirkkis tämän tähän puno”

Pienen pieni Pisara
Nummelassa vaikuttaa
Mikä ihmeen Pisara
Nummelassa vaikuttaa?
No, yhdistys ompi tää
kerää sentit eurot nää
vietäväksi Jeesukselle
kelles muulle, kelle.
Se vain luoviі eteenpäin
iloisesti mennään näin:
Puro alkaa pisarasta
joki alkaa purosta
ja meri alkaa joesta.
Pelotta yli rajojen
avuksi pienten
ihmisten
evankeliumia ompi
tässä
pienen pienessä
Pisarassa.
Usko, toivo ja rakkaus
siinä koko pakkaus.

Sirkka-Liisa Juntunen

Kirjeen sisältö:

Pisaran kesäkahvit ..... sivu 1
Aikamatka juurille Eeva Halme ..... sivu 2
Pisarakasvo Andrei ja Ljuda Peshkov ... sivu 3
Pisara elävää vettä Pekka Vauromaa... sivu 4
Matkaraportti Viipuri huhtikuussa ..... sivut 4-5
Matkaraportti Murmansk 25.5-30.5... sivut 5 – 6
Matkaraportti Pietari 13.-15.5..... sivut 7 – 9
Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 10

Pisaran kesäkahvit

Lämminhenkisessä tilaisuudessa oli yli 40 henkeä. Tilaisuuden aiheena oli miestenkoti, jonka hyväksi pidettiin arpajaiset. Vitali ja Valeri käyttivät puheenvuorot miestenkodin entisinä asukkaina.

Pisarakuoro lauloi suomeksi ja venäjäksi

Vieressä: Puheenvuoron käyttänyt Valeri ja tulkkina tilaisuudessa toiminut Olga

Slava, Aleksander ja Vitali Paulina-tytär sylissään

”Tee minusta rukous puolesta maan,
tee nöyräksi, tulla voit siunaamaan.
Kuule ja auta, huudan puolesta maan
vapaana auta palvelemaan
kansojen rukoushuoneena.”

Tämän Pekka Vauromaa lauloi Pisaran kesäjuhlassa. Sama kappale kuului yli 10 vuotta sitten evankelioivan lapsi- ja nuorisokuoron Kings´ Kidsien ohjelmistoon myös Venäjällä.

Aikamatka juurille

Huhtikuun alussa poikkesimme rakkaassa vanhassa Innalan kylässä, alkuvuosien venäjänmatkojen keskipisteessä. Siellä tapasimme pitkästä aikaa Arja Laurikaisen klaukkalalaisine ystävineen, siis ne, joiden kanssa matkasin ennen kuin vankilatyö johti minut uusille urille. Oleg Sipkov oli jo tuolloin Arjan kummipoika. Nyt hän pitää joka viikko alueen lapsille pyhäkoulua. Hän oli myös mukanamme poikien kasvatuslaitoksessa kertomassa omasta isättömästä ja äidittömästä lapsuudestaan ja siitä, miten

Aleksander, Oleg, Arja, Dima, Arjan tytär Rebekka, Leena, Denis ja Eeva

Taivaallinen Isä nosti hänet syliinsä.
Pari viikkoa myöhemmin teimme tavaranvientimatkan Viipuriin, jonne Liisa Lankinen tuli vastaan seurakuntalaisineen. Pistäydyimme myös Lahden diakoniasäätiön ylläpitämässä katulapsikeskus Dikonissa ja Viipurin kirkossa. Dikoni on nyt viimeisiä aikojaan vanhoissa tiloissa kirkkoa vastapäätä. Rautatieaseman takaa on saatu edullisemmat tilat, joissa myös lasten yöpyminen jälleen on mahdollista. Muistan käynnin Metallostroin vankilassa, jolloin mukanamme oli suomalainen Dikonin työntekijä, monen nuoren varaäiti. Häntä oli siellä jo pitkään odotellut eräs Viipurin entinen katulapsi. ”Tämän yhden pojan minä vielä ´lusin´, sitten lopettelen nämä työt.”

Vieressä: Eeva, Vitali ja Pisaran ensimmäinen puheenjohtaja Hannu Mustonen

Viipurin kirkossa eteeni piirtyivät muistot Kings´ Kidsien ja Dikonin yhteisestä leiristä. Alttarin edessä kuvasin Kädet-pantomiimia, jonka esittivät Oleg, tyttäreni Leena sekä Jeesuksen roolissa vankilasta vastavapautunut Denis. Leiri jatkui Innalassa.

Tällä hetkellä niin ajankohtainen miestenkoti on yhtä vanha tuttavuus kuin vankilatyö. Aluksi se toimi Nevski Prospekt 88:ssa, jonne autonnokka kääntyi vääjäämättä joka reissulla. Sinne Denis meni asumaan vankilasta vapauduttuaan samoin kuin Vitali hieman myöhemmin. Kumpikin ryhtyi Jumalan valtakunnan työhön. Kun Denis otti tavakseen karkailla Taivaallisen Isän viereltä, Isä otti hänet vuosi sitten kokonaan huomaansa. Vitalille Isä antoi työkomennuksen vankilaevankelistaksi. Oleg auttaa lapsia ja vaikeuksissa olevia perheitä klaukkalalaisten tuella. Leena siirtyi perheineen Afrikkaan.

Jeesus kulkee, etsii ja kohtaa: Leenan kotona ja pyhäkoulussa, Olegin teini-ikäisenä lastenkodissa, Denisin ja Vitalin vankilassa ja monet eri-ikäiset miehet miestenkodissa tänä päivänä.

Ja toukokuussa poikakotiin ja miestenkotiin tuli taas suomalainen nuortenryhmä pantomiimeineen, joukossa kummipoikani Ketolan Jukka. Työ jatkuu, kasvot vaihtuvat, Jeesuksen kutsu pysyy. ”Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle.”

- Eeva Halme -

Pisarakasvo Andrei ja Ljudmila

Miestenkodin pitkäaikainen johtajapariskunta

Andrei ja Ljudmila Peshkov

Ljuda kasvoi Siperian Krasnojarskissa ja tuli 1986 opiskelemaan Pietariin, avioitui ja sai tyttären Svetan. Mies kuoli 1991 alkoholiin. Noihin aikoihin amerikkalainen Billy Djo Dogerti piti Pietarissa 14 kk aikana lukuisia 2-3 päivän kokoussarjoja. Ljuda meni sinne ystävättärensä kanssa ja tuli uskoon.

Andrei syntyi Uzbekistanissa ja muutti 1979 Pietariin, jossa valmistui miliisiksi. V 1992 hän sai kuulla, että Nevski Prospektin varressa Kazanin tuomiokirkon vaiheilla jaettiin Raamattuja. Hän kiiruhti paikalle, sai Uuden Testamentin ja alkoi innoissaan lukea sitä. Matteuksen evankeliumin alussa sanottiin, että … Abrahamille syntyi Iisak, Iisakille Jaakob, Jaakobille Juuda ja tämän veljet, Juudalle Peres ja Serah ... Andrei sulki kirjan: ”…jos tämä kaikki täytyy tietää ennen kuin voi jatkaa…”

Myöhemmin hän kuitenkin availi kirjaa sieltä täältä ja se alkoi puhutella häntä. Erityisesti häntä miellytti se, mitä sanotaan armosta. Hän tuli uskoon ja alkoi kohta puhua armon evankeliumista köyhille ja kodittomille sekä kutsui heitä kotiinsa.

Vuonna 1994 seurakuntalaisia kutsuttiin Jablonevkan, Krestin ja Garjelovan vankiloissa pidettäviin tilaisuuksiin. Vankiloissa nähtiin siihen aikaan nälkää, ruoka ja vaatteet olivat tarpeen.
Näissä ympyröissä Andrei ja Ljuda tutustuivat toisiinsa. Ljudalle vankilatyöllä oli aivan oma merkityksensä. Hänen veljensä oli nimittäin vankilassa. ”Jos autan sellaisia kuin veljeni, varmaan häntä auttaa joku sellainen kuin minä.”

Andrein seurakunnassa oli toinenkin miliisi, joka tiesi Andrein toiminnasta. Hän oli saanut työn puolesta suuren huoneen eräästä kolmihuoneisesta kommunalkasta Nevski prospekt 88 ullakkokerroksesta. Tämän Andrei sai kodittomien asunnoksi. Toinen huone vuokrattiin. Kolmannessa asui narkomaani, joka tutustui asuntolan poikiin ja tuli uskoon. Tämä asuntola oli käytössä vajaat kolme vuotta ja sen toiminta oli hyvin hedelmällistä.

Tuosta kaikesta on jo kulunut aikaa. Poika Timofei täyttää tänä kesänä 13. Andrei on ollut jo yhdeksän vuotta eläkkeellä ja toimii osa-aikaisena vartijana. Samoihin aikoihin Ljuda meni töihin kodittomien rekisteröintitoimistoon ja on usean vuoden ajan suorittanut tutkintoja sosiaalityön ja psykologisen kuntoutuksen alalta.

Yhteisesti he hoitavat miestenkotia. ”Työ on tarpeellista ja Jumalan tahdon mukaista. Asuntolaan tulee myös ei-uskovia ja he löytävät pelastuksen. Me koemme olevamme oikealla paikalla. Sydämessä on rauha.”

- Eeva Halme -

Miestenkoti muutti jälleen
Töitä riittää tilojen asumiskuntoon saattamisessa.

Ljudmila parakkiasunnon edustalla

Pesutilat ovat taivasalla

Pisara elävää vettä

Ehkä hieman aroin mielin, tätä teille kirjoitan, meillä on omia tapojamme, omia uskomuksiamme, omia tulkintojamme. Kuka on luterilainen, kuka helluntailainen, yksi taas on vapaakirkkolainen, kuka mistäkin ”kodista”. Mikäli Raamattua kirjoitettaisiin nyt niin olisiko siinä esim: Evankelista Kalevi Lehtisen kirje Vihdin luterilaisille tai Evankelista Kalevi Lehtisen kirje Helsingin helluntailaisille, tai ehkäpä Evankelista Kalevi Lehtisen kirje Heinäveden ortodokseille. Mene ja tiedä minkälaiset kirjeet kirjoituksiin valittaisiin.

Itseeni on iskostunut ajatus vain yhdestä seurakunnasta, ”Kristuksen seurakunnasta”, siitä Kristittyjen yhteydestä, joka kattaa koko maan piirin. Rohkenen toivoa **”Pyrkikää rauhan sitein säilyttämään Hengen luoma yhteys”** (Ef 4:3). Olemme kaikki yhtä. ”**On vain yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin myös se toivo, johon teidät on kutsuttu,on yksi. Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste. Yksi on Jumala, kaikkien Isä! Hän hallitsee kaikkea, vaikuttaa kaikessa ja on kaikessa.”** (Ef 4:4-6)

Joskus istuessani pietarilaisen narkomaanikodin pöydässä, miehiä kerääntyy pöydän ympärille ja seinän vierustoille, osalla on Raamatut kädessä, jollakin on kitara, joku katselee aroin mielin lattiaa, eikä ehkä tiedä mitä kaikkea tästä olisi ajateltava. Kun katselen näitä ihmisiä, ihmisiä jotka saattavat olla eri puolilta laajaa Venäjän maata, tuhansien kilometrien päästä, jokainen omasta taustastaan, omasta kulttuuristaan, mietin mitä tähän pöytään voi laittaa. Ainoaksi vaihtoehdoksi jää Kristus, Hän joka on kaikessa.

Herää toivo siitä että pääsemme yhteen uskoon. Kirkkokuntien teologiset lausumat ja opinkappaleet menettävät merkityksensä. On ilo siitä että tuo vieressä istuva entinen luonnonuskontojen kasvatti onkin nyt Kristuksessa. Käsittämätön rauha ja luottamus ”Kristuksen seurakuntaa” kohtaan valtaa mielen.**” Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemisen ja niin me saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden.”** (Ef 4:13). Kun tuon kypsyyden saamme älkäämme hukatko sitä ristiriitoihimme, älkäämme tuottako surua. **” Älkää tuottako surua Jumalan Pyhälle Hengelle, jonka olette saaneet sinetiksi lunastuksen päivää varten.”** (Ef 4:30). Kilvoitelkaamme Kristuksen tuntemisessa, eläkäämme hänelle, yksin hänelle, sillä ”**Miten ahdas onkan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen.”** (Matt 7:14)

- Pekka Vauromaa -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, huhtikuinen päivä Viipurissa

Ryhmämme Viipurin kirkon edessä

Saimme vuodenvaihteessa idean viedä tavaraa Viipuriin, matka kuitenkin lykkääntyi huhtikuulle, koska ajokelit olivat huonot talvella ja yhteistä aikaa emme saaneet järjestettyä aikaisemmin. Matkaa oli suunnittelemassa kanssani Arja Parttimaa, Eeva Halme ja Raili Ketola. Mukaamme matkalle saimme vielä Pekka Kurjen Somerolta.

Olimme sopineet ennen matkalle lähtöä tulkkimme Liisa Lankisen kanssa, että hän tulee meitä vastaan Viipurin kirkolle pakettiautolla. Liisa oli kertonut, että heidän kirkkonsa Puskinissa tarvitsee mm. vaatteita seurakuntalaisille ja muillekin avuntarvitsijoille. Liisa olikin jo ryhmänsä kanssa meitä odottamassa, vaikka tullista pääsimme nopeasti läpi. Siirsimme kuorman autostamme Liisan ystävien autoon ja he lähtivät kotimatkalle.

Viipurin kirkossa osa porukastamme kävi muistelemassa entisiä aikoja ja osa tutustumassa kirkkoon. Kirkkoherra Vladimir Dorodnij esitteli meille auliisti kirkon toimintaa sekä diakoniatyötä.

Matkaa suunnitellessa mielessäni oli lause: ”Tavaranvientimatka, kuin silloin ennen”. Matkaan lähtiessämme en aavistanut, että siitä samalla tulee jäähyväismatkani ”vanhaan” Dikoniin.

Dikoni syntyi Lahden diakonialaitoksen (ennen sotia Viipurin diakonialaitoksen) aloitteesta vuonna 1997. Ensimmäisen kerran vierailin Dikonissa 1998 Johanna Suomelan kanssa. Aluksi Dikoni toimi katulasten

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, huhtikuinen päivä Viipurissa

päiväkeskuksena, myöhemmin sinne saatiin oikeus majoittaa lapsia yöksi ja jotkut lapsista asuivat siellä jopa vuosia. Toiminta oli tarpeellista, lapsia toiminnan aikana kävi tai asui Dikonissa 1400.

Dikoni oli minullekin tuttu, koska vierailin siellä Mahis -nuorisoryhmän kanssa ja teimme siellä talkootöitä. Elina Seitz oli yhtenä kesänä siellä koko kuukauden harjoittelemassa sosiaaliopintojensa lomassa ja vielä vuosi sitten keväällä veimme sinne tavaraa, etupäässä vaatteita.

Lapsia viettämässä iltapäivää Dikonissa

Vieraillessamme Dikonissa kuulimme, että jo vuoden se on toiminut ainoastaan päiväkeskuksena ja kodittomat lapset oli sijoitettu valtion lastenkoteihin.

Vuosia Dikonissa työskenneelleet Arja Käyhty ja suomalainen lotta, jota lapset kutsuivat babuskaksi eli isoäidiksi.

Dikoni oli siirtynyt Inkerin kirkon hallintaan ja muuttaa ensi kesänä aivan rautatieaseman tuntumaan.

Näin yksi projekti on suoritettu ja saatettu päätökseen. Tehtävä vaati valtavasti voimavaroja Lahden diakonialaitokselta, sen kymmeniltä vapaaehtoisilta ja minäkin sain olla siellä yhtenä ”pisarana” mukana. Herra siunatkoon vanhan ja uuden Dikonin lapsia ja niitä satoja, jotka antoivat suuremman tai pienemmän työpanoksen, leiviskän tai rukouksen Viipurin katulasten puolesta. Herra siunatkoon myös Inkerin kirkkoa, joka jatkaa keskuksen vetovastuuta. Aika muuttuu, mutta Herra ei hylkää.

-Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 25.5-30.5.2011 Murmansk

Murmansk on satamakaupunki Jäämeren rannalla

Suuntasimme kohti Ivaloa ke 25.5, Pekka Vauromaa, Reino Letonsaari ja Marianne Jämsä. Yövyimme Ivalossa ja torstai aamuna jatkoimme Murmanskiin. Tullissa oli hiljaista, ei ollut muita matkaajia kuin me ja pääsimmekin nopeasti läpi. Murmanskissa, luterilaisen srk:n asunnolla jossa yövyimme, meitä oli jo odottamassa tulkkimme Hilma Gutzan joka tuli junalla Pietarista sekä Ludmila Grigorgjeva. Hän on vankilalähetti, joka vierailee siellä vankiloissa ja tuntee niissä niin vangit, vartijat kuin johtajatkin.

Perjantaina ensimmäinen kohteemme oli **Vankila 16**. Paikalla oli noin 30 miestä. Kolme heistä johti ylistyslaulua ja vaikka emme osanneet sanoja saimme yhtyä sydämissämme heidän ylistykseensä. Miehistä osa oli vanhempia, heidän ikäänsä on vaikea arvioida, heihin vankilaelämä on lyönyt leimansa, heidän olemuksestaan huokuu jollakin tavalla luovuttamista, toivottomuutta. He ovat paikalla mutta eivät läsnä. Monet heistä ovat olleet vankilassa vuosikymmeniä, ehkä välillä vapaudessa. Ainoa joka heille voi toivon antaa on Herramme Jeesus Kristus. Jumalan rakkaus ei katso henkilöön, ei ikään, ei olosuhteisiin, vain sydämeen onko se avoin ottamaan vastaan sen pelastuksen ja armon, syntien anteeksi saamisen jota Jumala Pojassaan tarjoaa. Pyydän, rukoilkaa näiden miesten puolesta että he uudestisyntyisivät ja voisivat alkaa elää sitä elämää jonka Jumala on heille varannut. Ilman rukouksia ei tapahdu mitään, olkaamme uskollisia ja kuuliaisia esirukoilijoita.

Pihalla tapasimme nuoren pojan, noin 20-vuotiaan, ymmärsin että hänellä on 16 vuoden tuomio edessä. Inhimillisesti ajatellen todella vaikea tilanne, mutta meidän Isällemme ei ole mahdotonta muuttaa tilanteita.Hän tuo toivon toivottomuuten, Hän antaa uskon epäuskon sijaan. Siis rukoillaan ja anotaan että Hän tekee sen!!! Vankilan kasvattaja kutsui meidät teelle ja kertoi että vankilassa on 1200 vankia. Hän oli hyvin kiitollinen siitä mitä Ludmila vankilassa tekee ja työllään tukee heidän työtään, tai he omalla työllään tukevat Ludmilan työtä:)

Reino ja Hilma keskustelevat miesten kanssa Murmanskin vankila 18:ssa

Vankila 18, paikalla parikymmentä miestä. Täälläkin oli vankien puolelta järjestetty musiikkia ja he lauloivat ja soittivat todella hyvin, ylistivät Herraa lauluillaan. Kerroimme maailman luomisesta, syntiin lankeemuksesta ja siitä miten usko Jeesukseen on muuttanut meitä ja elämäämme. Tilaisuudet ovat kestoltaan pari tuntia ja monet näistä ihmisistä tapaamme ensimmäistä ja usein myös viimeistä kertaa. Puhumme sanoja joita uskon Jumalan laskeneen sydämillemme, kohtaamme heitä, teemme sen mihin Jumala on meidät kutsunut ja luotamme siihen että Jumala tekee sen mitä varten Hän on meidät sinne lähettänyt.

Työ on Jumalan ja Hän mittaa tuloksia aivan toisin kuin me ihmiset, Hän ei katso kuulijoiden lukumäärää eikä sitä mitä me silmillämme näemme ja korvillamme kuulemme. Hänellä on aivan toisenlaiset "mittarit". Hän näkee sydämet ja siellä Pyhä Henki tekee työtä näidenkin ihmisten kohdalla. Meidän tulisi olla herkkiä näkemään ja kuulemaan Hengessä, ei lihassa, että näkisimme sen mitä Jumala haluaa meidän näkevän ja kuulevan. Jeesus teki vain sitä mitä näki Isän tekevän, tehkäämme mekin. Siis rukoillaan !!!

Lauantaina menimme **Rantavankilaan n:o 17**. Siellä mustapukuisten joukkoa kokoontui myös noin parinkymmentä henkeä. Ymmärsin että suurin osa oli uskossa. Tilaisuudessa miehiä tuli ja meni. Heillä on erilaisia tehtäviä jotka heidän tulee suorittaa. Kaksi tuntia viikossa on minimi työaika, joka kaikkien pitää tehdä työtä. Mitä he sen lisäksi tekevät on palkallista. Vartija kertoi että, monet miehistä ovat passiivisia eivätkä haluaisi tehdä mitään, vain makailla sellissä ja ruokailla.

Tilaisuuden lopussa eräs miehistä tuli puhumaan ja hän sanoi että heidän on jo aika nousta ja alkaa itsekin evankelioida vankilan sisällä ettei ainoastaan ulkopuolelta tulevat tee sitä. Hän kertoi vapautuvansa pian ja hakeutuvansa pastorikoulutukseen. Herra häntä siunatkoon!

Lauantaina vierailimme **asunnottomien miesten kodilla**, joka sijaitsee ortodoksisen luostarialueen yhteydessä. Osa miehistä työskentelee mahdollisuuksiensa mukaan alueen rakentamisessa. Nykyinen asunto on todella huonossa kunnossa, mutta miehille on luvattu uudet paremmat tilat. Tosin näin sanottiin jo viime kesänä. Ryhmä toi miehille lakanoita ja vähän ruokatarvikkeita. Ludmila pitää säännöllistä yhteyttä heihin ja antaa seka aineellista että hengellistä apua.

Sunnuntaina vierailimme **luterilaisessa jumalan-palveluksessa** jossa Reino saarnasi. Jumalan-palveluksen jälkeen meille tarjottiin teetä, muu väki kokoontui omaan seurakuntakokoukseensa päättämään ajankohtaisista asioista. Seurakunta toimii kerrostalossa vuokratiloissa, mutta toiveissa on, että oman kirkon rakentaminen voisi alkaa ensi keväänä.

Seurakunnan kirkkoherra ja ainoa pappi Aleksander Volschok kantaa vaimonsa Anjan kanssa aikamoista työtaakkaa. Lomalle pääsy on kiinni siitä, saako Aleksander ketään sijaiseksi. Hän tekee jonkun verran myös vankilatyötä ja hän toivoo, että olisi aikaa vankien keskuudessa sielunhoitotyöhön. Rukoillaan tämän pariskunnan puolesta. Heillä on myös hoidettavanaan aikuinen tytär ja pieni tyttärentytär. Tytär vammautui auto-onnettomuudessa ja on avioeron jälkeen vanhempiensa hoidon varassa.

Tämän jälkeen saatoimme Hilman junalle ja käänsimme auton nokan kohti Suomea. Perillä Ristiinassa, Reinon kotona, olimme maanantai-aamuna klo 6. On ihmeellistä että saamme olla mukana Jumalan työssä, siinä suunnitelmassa mikä Hänellä on koskien Venäjän vankeja ja monia muita ihmisiä, on erilaisia tehtäviä, jotkut lähtevät, toiset lähettävät, ja jokainen meistä on yhtä tärkeä. Jumala odottaa meiltä kuuliaisuutta siinä minkä Hän on itsekullekin uskonut, ei muussa. Tehkäämme kaikki rakkaudesta Häneen joka kaiken antoi edestämme. Olkoon se ainoa motiivi joka meillä on.
Jumalan siunausta teille kaikille!!! Jumala palkitkoon vaivannäkönne, antakoon teille ihania asioita aarrekammiostaan!!

- Marianne Jämsä -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, Pietari 13.-15.5.2011

Kaijan ja Lauran teksteistä yhdistellyt Eeva

Matkalla mukana: Kaija Andström, Eeva Halme, Tarja Kauppinen ja Pekka Vauromaa sekä draamaryhmäläiset Jukka Ketola, Juho Oksanen, Emmi Forsman ja Laura Hovila

Tulkkeina; Eleonora Skrypina, Liisa Lankinen ja Valentina Mitroshkina Oppaana: Slava Aleksejev Muusikkoina: Slava Kapitonov, Sergei Odnorob ja Kostja Nikitin Toisen joukon kuljettajina Valeri Lisitsa ja Kostja Nikitin

Poikakodissa

Matka ensikertalaisen Laura Hovilan silmin: Sain kutsun lähteä Pisaran Vihdin ryhmän mukana Pietariin osana nuorten draamaryhmää. En ollut aikaisemmin Venäjällä käynyt, mutta olin muutamilta tutuiltani eri seurakunnista kuullut joitain heidän kertomuksiaan avustus- ja evankeliointimatkoilta itäiseen naapurimaahamme. Sisälläni on pitkään ollut halu olla avuksi siellä, missä apua kaivataan ja tarvitaan. Myöskään ei liene pahitteeksi tällaiselle länsimaiseen hyvinvointivaltioon ja mukaviin oloihin tottuneelle irrottautua hetkeksi totutuista rutiineistaan ja nähdä täysin erilaisia elinoloja. Koin tämän Venäjän matkan ikään kuin askeleena Jumalan puoleen – eräänlaisena osoituksena Taivaalliselle Isälleni siitä, että haluan seurata Hänen jalanjälkiään minne ikinä hän haluaa minua johdattaa. Varmasti draamaryhmä olisi pärjännyt ilman minuakin, tai löytänyt tilalleni jonkun kokeneemman, sillä itselläni ei paljoakaan ollut kokemusta esiintymisestä, pikemminkin olen aina pelännyt kaikenlaista näyttelemiseen tai esiintymiseen liittyvää. Myöskin etukäteen minua mietitytti se, mitä hyötyä joillekin Venäjän lastenkodissa eläville, traumaattisiakin asioita kokeneelle lapselle on siitä, että juuri minä olen heidän luonaan vierailemassa lyhyen hetken. Kaiken tuollaisen pähkäilyn valossa olisi ollut helppoa vain olla lähtemättä ja jättää reissu ”kokeneempien kävijöiden” vastuulle. Päätin kuitenkin kuunnella hiljaista ääntä sisälläni ja lähteä mukavuusvyöhykkeeltäni, uutta kohti.

Kaija jatkaa: Lähdimme matkaan jälleen Ketoloitten pihalta, tällä kertaa lähtö tapahtui aamupäivällä. Pakkasimme Vauromaan Pekan auton ja peräkärryn täyteen sallittuja rajoja kunnioittaen, kaikki oli tarkasti punnittu ja mietitty mihin mitäkin viedään, tuliaisia ja evästäkin saimme mahtumaan mukaan. Kello oli pian yksitoista kun vihdoin pääsimme matkaan, sää oli aurinkoinen ja auto ääriään myöten täynnä niin meitä matkustajia kuin tuliaisiakin.

Matka taittui nopeasti ja rajalle saavuimme kolmen aikoihin. Tullissa odottelimme kolmisen tuntia, tullivirkailija ohjasi meidät sivuun ja tarkasti kuorman noin päällisin puolin, kertoi ettei saisi viedä kuin tuliaiset ja omat matkatavarat. Me muut rukoilimme autossa matkamme ja tuliaisten puolesta jotta Taivaan Isän tahto tapahtuisi. Ulkopuolella Eeva selitti venäjäksi tullivirkailijalle matkan tarkoitusta ja virkailija suomeksi Pekalle, jotenkin näin se meni, pääasia oli että saimme luvan jatkaa matkaa! Pääsimme n. 10min kuluttua jatkamaan matkaan, kun ensin vielä virkailija oli kuvannut peräkärrymme.

Pysähdyimme **Valkeasaaressa**, jossa meillä oli treffit erään srk työntekijän kanssa. Hänelle annoimme suurimman osan avustuksista. Tämän jälkeen kävimme Hiljalla kahvilla ja jätimme peräkärryn pihalle. Hilja oli kovasti väsynyt ja matkalla sinne mietimmekin jo käytyjen puhelinkeskustelujen perusteella hänen terveyttään. Matka jatkui kohti asuntoa, jonne saavuimme vasta myöhään illalla. Pienen iltapalan jälkeen kaikki olivatkin jo väsyneitä ja valmiita nukkumaan. Pidimme nuorten kanssa vielä pienen yhteisen rukoustuokion keittiössä valmistautuen näin seuraavaan päivään ja siunaten yhdessä toisiamme ja ihmisiä, joita tulisimme viikonlopun aikana kohtamaan.

Lauantaina lähdimme aamulla koko ryhmän voimin vierailemaan **poikakotiin**, jossa oli lähinnä ala-asteikäisiä poikia. Mukana oli myös Slava K, joka heti alkuun kitaralla säestäen lauloi pari kappaletta. Vaikka en ymmärrä sanaakaan venäjää, oli tunnelma hyvä ja pojatkin näyttivät kuuntelevan ja rauhoittuvan. Tämän jälkeen ryhmämme esiteltiin tulkin avustuksella ja sitten koitti draamaryhmämme ensimmäinen esitys. Jukka puhui ensin pari sanaa johdattaen katselijoita esityksen teemaan. Esitys oli hassu ja se kertoi lapsillekin varmasti läheisestä aiheesta, ystävyydestä ja siitä, kuinka joskus voi olla vaikeaa löytää itsensä kaltaista toveria. Ilmeisesti esitys jopa nauratti joitakin katselijoista, niin oli tarkoituskin.

Juhon ja Emmin draamaesitys

Juhon ja Jukan draamaesitys "Patsas"

Draamojen välissä Jukka kertoi lyhyesti omasta elämästään ja siitä, kuinka Jumala on hänen elämäänsä muuttanut ja muovannut häntä. Toinen draamamme "maski" kertoi siitä, kuinka ihmisillä on helposti eri ihmisten kanssa ja eri tilanteissa erilaisia maskeja, naamareita, joiden takaa elämme ja toimimme. Draaman opetuksena oli se, että Jumala näkee ihmisen sisimpään, Hän näkee ihmiset ilman naamareita ja hyväksyy meidät sellaisina kuin olemme. Viimeisenä vuorossa oli Jukan ja Juhon kahdestaan esittämä "patsas" -draama, joka tuo ilmi kuinka Jumalan Sana, Raamattu, tekee eläväksi ja herättää ihmisiä uuteen elämään. Esitysten jälkeen lapsilla oli myös tilaisuus esittää Jukalle kysymyksiä hänen vuosistaan lähetyslaiva Douloksella. Tunnelma oli mukavan välitön ja lapset vaikuttivat kiinnostuneilta.

Muutaman laulun jälkeen myös Pekka kertoi vielä lapsille lyhyesti omasta elämästään ja vaikeasta nuoruudestaan ja rohkaisi koskettavalla tavalla uskomaan ja luottamaan Jumalaan ja rukoilemaan Häntä avuksi hädän hetkellä. Pekan kertomus kosketti itseäni ja mielessäni rukoilin sen puhuttelevan myös noita pieniä poikia, joilla oli vaikeitakin elämäntilanteita takanaan ja monia tärkeitä valintoja edessään elämänsä varrella. Ymmärsin, kuinka haurasta on noiden poikienkin elämä, mutta Jumala - ja vain Hän - voi kääntää vaikeitakin ihmiskohtaloita. Pekka kertoi miten Jumala veti häntä puoleensa uskon alkutaipaleella kirjojen kautta ja näin hän sai poikien kiinnostuksen heräämään heille lahjaksi antamiimme kirjoihin. Eräskin pieni tummatukkainen poika kävi Tarjan avustuksella heti innolla tutustumaan Raamatun teksteihin. Iloksemme melkein jokainen poika otti kirjan. Lopuksi johtaja esitteli meille taloa ja poikien viihtyisiä huoneita. Päiväohjelmaan kuuluu, että jokainen osallistuu talon töihin, jotka ovat hyvin arkipäiväisiä, mutta vastuuseen kasvattavia kuten siivousta, keittiössä oloa jne.

Tämän jälkeen välietappina meillä oli Liisan asunto, jossa meitä oli odottamassa kunnon ruokatarjoilut sekä tietenkin itse talon ystävällinen ja vieraanvarainen emäntä. Ruokailun jälkeen jakaannuimme kahteen ryhmään. Pekka, Tarja ja minä (Kaija) tulkkeina Liisa ja Valentina, Sergei ja Slava K musiikkivastaavina lähdimme kohti vanhusten sairaalaa/vanhainkotia ja narkomaanikotia.

Vanhusten sairaalaan oli pyydetty jotain pääsiäisjuhlaan liittyvää. Mietimme ja huokaisimme Taivaan Isän puoleen mitä voisimme vanhuksille tarjota. Eräät heistä ovat vuodepotilaina eivätkä pääse ylös sängystä ja vain pieni osa kykenee tulemaan käytävälle kuuntelemaan. Päätimme tarjota heille pienen herkkulautasen yhdessä mehulasin kanssa yksilöllisesti niin kuin heidän kuntonsa edellyttää. Ostimme tykötarpeet ja askartelimme niitä autossa, jotta kaikki olisi valmista kun pääsisimme perille. Sovimme, että jakaannumme kahteen ryhmään ja aloitamme kumpikin talon eripäistä. Saavuimme pihalle ja otimme tuliaiset autosta, ihan mukavan määrän lähinnä lakanoita, pyyhkeitä ja jonkin verran vaippoja yhdessä verkkohousujen kanssa. Pastoripariskunta oli meitä pihalla vastassa yhdessä Slava A:n kanssa. Meitä oli jo odotettu ja vastaanotto oli lämmin, mummot (n.7) istuivat käytävällä meitä odotellen. Henkilökunta sen sijaan kielsi suunnitelmamme toteuttamisen. Tällä kertaa emme saaneet mennä huoneisiin, kysyessäni valokuvausta niin sekään ei onnistunut, joten annoimme juhlatarjottavat henkilökunnalle ja kerroimme suunnitelmamme tarjota ne potilaille henkilökohtaisesti pääsiäisen kunniaksi. Slava K:ta pyydettiin remonttiavuksi huoneisiin ja me muut pidimme tilaisuuden käytävällä. Lauloimme, todistimme Jeesuksen sovitustyöstä ja rukoilimme vanhusten puolesta. Pastori pyysi Tarjan ja Liisan erääseen huoneeseen vanhuksen tykö, joka ei kyennyt sängystä nousemaan, työntekijä yritti kovasti estellä, mutta päättäväisesti Liisa selitti jotain hänelle ja he pääsivät vanhuksen tykö.

Narkomaanikodille saavuimme illansuussa. Matka oli pitkä ja tie paikoin melko huonossa kunnossa. Perillä meitä odotti ryhmä iloisia ja vastaanottavaisia poikia. Saavuimme pieneen omakotitaloon, joka oli remontin aiheuttaman sekasorron keskellä. Meidät ohjattiin pieneen makuu/olohuoneeseen, jossa sijaitsi kuuden miehen kerrossängyt. Keskelle jäi pieni tila, johon

Narkomaanikodilla miehille riittää remontoitavaa

Tilaisuus narkomaanikodissa

kokouksen jälkeen kannettiin pöytä ja tarjottiin iltateet. Tunnelma oli tiivis. Tarja opetti Isä Meidän rukouksesta kohdasta ”Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet”. Pekka puhui käärinliinasta ja Jeesuksen takaisin tulemuksesta, itse kerroin Joh. evankeliumi 16:20-22, miten me kipujen kautta usein joudumme kasvamaan uskossa ja kannustin poikia olemaan kärsivällisiä uskon tiellä kuin myös päihdeongelmista aiheutuvasta riippuvuudesta vapautumisessa. Slava lauloi ja todisti omasta uskostaan. Rukoilimme kaverin puolesta, joka molemmat kantapäät murtuneina makasi vuoteellaan eikä voinut kävellä. Toisten avustuksella (toiset konkreettisesti kantoivat) hän pääsi käymään asioilla, apuvälineitä ei ollut. Lämminhenkinen iltatee hetki ja yhteinen Isä Meidän - rukous suuressa piirissä käsi kädessä päätti vierailumme.

Toinen puoli ryhmästä eli Eeva, Eleonora ja nuoret lähtivät kuljettajien Valerin ja Kostjan pikkuautoilla toiseen **poikakotiin Pietarhoviin**. Siellä etenimme kutakuinkin samalla kaavalla kuin ensimmäisessä, mutta lapset olivat selkeästi vilkkaampia ja ehkä kovempia kokeneemman oloisia kuin edellisessä paikassa tapaamamme pojat. Oli kuitenkin hienoa huomata, kuinka he innolla osallistuivat Kostjan johtamiin yhteislauluihin ja jopa kuuntelivat, mitä meillä oli heille kerrottavaa. Eeva oli heille jo vanha tuttu ja pojat tulivatkin iloisesti Eevaa ja meitä muitakin tervehtimään. Kiinnostusta herätti Eevan saksan-pähkinä, jonka sisältä paljastui erivärisinä nauhoina ”Sanaton kirja”. Meitä nuoria tietenkin harmitti suuresti kielimuuri, sillä kukaan meistä ei osannut venäjää ja olisi ollut mukava jutella lasten kanssa ja tutustua hieman. Hymyllä ja tervehdyksilläkin toki sai hieman otettua kontaktia. Tuliaisten jakamisen jälkeen oli taas aika hyvästellä ja jatkaa matkaa.

Illemmalla vierailimme vielä **miestenkodilla**, jossa meitä oli pyydetty opettamaan kristityille asukkaille joitakin draamoja, joita he voisivat itsekin käyttää seurakunnan tilaisuuksissa ja evankelioinnin apuna. Miestenkodin tilat olivat tähänastisista vierailu-kohteistamme mielestäni karuimmat, mutta tämä jäi pian sivuseikaksi, sillä vastaanotto miestenkodilla oli todella ystävällistä ja vieraanvaraista. Draamoista he olivat innostuneita ja etenkin Jukan näyttelijätaidot tekivät heihin suuren vaikutuksen. Draamojen opettaminen sujui leppoisissa tunnelmissa ja tämän jälkeen oli reilusti aikaa nauttia venäläiseen tapaan paljon vahvaa teetä sekä pullaa ja rupatella hieman. Tällä kertaa joukosta löytyi muutamia englannin-kielentaitoisiakin, joten keskusteluakin saatiin aikaan. Päivä oli ollut pitkä mutta antoisa, ja niin olikin aika matkustaa paikallisten autokuskiemme hurjalla kyydillä Pietarin halki takaisin asunnollemme.

Sunnuntaiaamuna suuntasimme matkamme viimeiseen vierailupaikkaan **traumaattisten lasten kotiin**. Lapset olivat enimmäkseen ala-asteikäisiä tyttöjä ja poikia. Joukkoomme liittynyt Sergei kertoi pyhäkoululaisten kuulumisia ja heidän ajatuksiaan millainen Jumala on. Saman kysymyksen hän esitti läsnä oleville lapsille, ryhmästä eräs poika vastasi, että Jumala on tukeva. Hieno ja vahva kuvaus Jumalasta! Draamojen, lyhyiden puheenvuorojen ja musisoinnin jälkeen Kaija rukoili vielä koskettavasti lasten puolesta ja siunasi heitä. Sitten oli vielä hieman aikaa katsella paikkoja ja jotkut meistä jopa pääsivät potkimaan pihalla jalkapalloa lasten kanssa. Mielellään pelailua ja vapaata oleskelua lasten parissa olisi jatkanut pidempäänkin. Ryhmämme vanhemmat jäsenet sanoivatkin, että on mukavaa kun matkassa on nuoria, jotka jaksavat juosta ja pelailla lasten kanssa ja sellaista kaivattaisiin enemmänkin. Kurvatessamme autolla pihasta lapset juoksivat automme rinnalla vilkuttaen iloisesti. Nyt vasta kunnolla oivalsin, kuinka merkittävää joillekin noista lapsista saattaa olla, että heidän luonaan käydään ja heidän kanssaan vietetään aikaa tarjoten jotakin normaalista rutiinista poikkeavaa. Ainoa asia, mitä saattoi toivoa oli, että Jumala olisi kauttamme voinut jotakin kylvää näiden lasten sisimpään ja että Hän jatkaisi työtään lasten sydämissä.

Kotimatkalla poikkesimme jälleen Hiljan luona ja jatkoimme sitten kohti koto-Suomea. Matkalta oli tarttunut mukaan paljon ainutkertaisia muistoja sekä kallisarvoisia kokemuksia enkä pidä mahdottomana ajatusta, että joskus vielä lähtisin matkaan uudemmankin kerran. Paljon olisi tehtävää ja tekijöitä ja rukoilijoita tarvitaan.

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos uusista miestenkodin tiloista
- Siunausta miestenkodin remonttiin ja kuntoon saattamiseen
- Kiitos, että uusia kristillisellä pohjalla toimivia narkomaanikoteja syntyy Venäjällä
- Suo, että asukkaat näissä narkomaanikodeissa pysyisivät raittiina
- Kolmen lapsen isän ja perheen puolesta Kemissä, isän sydän erittäin huonona, häntä pidetään tajuttomana eivätkä toimenpiteet auta
- Tulkkien ja muittenkin pisaralaisten terveys
- Valkeasaaren Hiljan terveys
- Viisautta tulevien matkojen suunnitteluun
- Kirpputorin toiminta
- Murmanskin luterilaisen seurakunnan ainoan papin Aleksander Volschokin kesälomasijaisen löytyminen ja hänelle sekä vaimolle voimia vammautuneen tyttären ja pienen tyttären tyttären hoitamisessa
- Murmanskin luterilaisen seurakunnan kirkonrakennushankkeen puolesta
- Murmanskin asunnottomien miesten asuinolojen kohentumista
- Jotta Jumalan sana juurtuisi lasten mieliin, niissä lastenkodeissa, joissa olemme käyneet

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä 529806-20011718

Espoon-Kouvolan ryhmä 529700-20092657

Ukrainan lapsityö 529806-20012690

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
ja majoitusmaksut 529700-20093267

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 31.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi